

Forfatter: Saxo

Titel: Udrag fra Saxos Danmarkshistorie

Citation: Saxo: "Saxos Danmarks historie", i Saxo: *Saxos Danmarks historie*, udg. af Oversat af Peter Zeeberg ; Illustreret af Maja Lisa Engelhardt , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Gad, 2000. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-saxoval-shoot-idm140622285317536.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Saxos Danmarks historie

Denne ø modtager også på bestemte tider af året umådelige mængder af drivis. Når isen ankommer og første gang kværner mod de ru skær, lyder det som om klipperne brøler til svar, og fra dybet høres rumlende stemmer og sæere rungende råb. Derfor har man forestillet sig at det var de døde sjæle der her måtte lide for 19

deres syndefulde liv og udstå straffen for deres ugerninger i den bidende kulde. Hvis man hugger et stykke af isen og binder det fast, river det sig løs af fangenskabets så snart den øvrige is driver fra land, uanset hvor mange knuder det er tøjret med. Det er virkelig ganske forbløffende at en ting der er fastgjort med ubrydelige låse og holdes på plads af et utal af uløselige bånd, i den grad følger den masse den er en del af, når den bryder op, at den unddrager sig selv den omhyggeligste afspærring og uundgåeligt slipper bort. Men der er også en anden form for is, der ligger mellem bjergrygge og klipper, og om den ved man at den med jævne mellemrum vender sig så oversiden kommer nedad, og de nederste dele kommer opad. Som belæg for den påstand anføres det at nogle mænd engang løb hen over en isslette og styrtede i en sprække, dybt ned i en gabende spalte, men kort efter blev fundet døde oven på isen uden at der var nogen revner at se. Derfor er der mange der går ud fra at isens dybe hulrum har opslugt dem, men at den senere har vendt sig og givet dem fra sig igen. Man siger også at der er et kildevæld deroppe med så skadeligt vand at man falder død om som om det var gift, 20 hvis man så meget som smager på det. Der er også andre kilder hvis vand efter sigende smager ligesom øl. Der er en slags ild der ikke kan brænde træ, men fortærer vand. Og der findes en sten der flyver over stejle bjerge uden nogen ydre påvirkning, udelukkende ved egen kraft.